

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ausführliche Schwedische Grammatik

Dieterich, Udo Waldemar

Stockholm [u.a.], 1840

Flickan till sin älskare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62596)

Dock jag din jemmer förstår. Verldsfurstens metalliska spira
 Krossar hvar skapande drift, tystar de vaknande ljud.
 Först när ditt jordiska lif i solens kärlek förklingar,
 Först när din börda af mull sjunkit till mullen igen,
 Börja du skall i andarnas krets den oändliga sången
 Och åt det första bland ljus föda en leende vår.
 Sol och planet ej finnas der nu; blott sanning och skönhet;
 Själén och Skaparen der evigt betrakta hvarann.

Flickan till sin älskare.

(Af Stagnelius.)

Till ända dagen skrider,
 Åt natten snart det lider,
 Kring fästet qvällen sprider
 Sin bleka stjernhär.
 Naturen är så dyster.
 Jag suckar — nyss så yster —
 Mig fåfängt sofva lyster. —
 Dröj, o min älskling, här!

Åt hvilán allt sig viger,
 All verlden kring mig tiger,
 Allt högre natten stiger,
 Det mörknar ständigt mer.
 Kring polen norrsken sväfva,
 Ur snön sig töcken häfva —
 Hur grufligt skall jag häfva,
 Om du mig öfverger!

Din eld mig genomglöde!
 Jag skälfver för mitt öde,
 Jag darrar för de döde,
 Som grafvarna beho.

Må nöjets fackla brinna!
 Kom, bönhör din slafvinna!
 O, låt den svaga finna
 I dina armar ro!

Flyttfoglarne.

(Af Stagnelius.)

Se foglarnes skara!
 Till fremmande land
 De suckande fara
 Från Gauthiods strand.
 Med vädren de blanda
 Sitt klagande ljud.
 ”Hvar skola vi landa?
 Hvart för oss ditt bud?”
 Så ropar den fjädrade skaran till Gud.

”Vi lemna med oro
 De Skandiska skär.
 Vi trifiedes, vi voro
 Så lycklige der.
 I blommande lindar,
 Der nästet vi byggt,
 Balsamiska vindar
 Oss vaggade tryggt.
 Nu sträckes mot okända rymder vår flygt.

Med rosiga hatten
 På lockar af guld,
 Satt — midsommars-natten
 I skogen, så huld.